

1948 — 1948
Morgenbladet 7/5. 48
**Kommunistene
og de utstøtte.**

1948

Av overlæge Johan Scharffenberg.

I Morgenbladet nr. 106 for 7. mai gjengav jeg opplysninger fra en frontkjemper om forsøk på kommunistisk vervning.

I et brev av 8. mai, inntatt i nr. 110, forlangte herr overrettssakfører R. Solheim (etter forlydende selv kommunist) bevis for påstanden. Han krevet navnene oppgitt, men dette kunne få ubehagelige følger for de utstøtte.

I et brev, mottatt 2. juni, fastholdt den nevnte frontkjemper sine uttalelser og lovte meg besøk av personer som har vært søkt påvirket; etter min artikkel var det angivelig foregått flytninger av kommunister til stillinger hvor de ikke har befatning med NS-fanger.

16. mai meddelte et tidligere medlem av NS meg muntlig at det kommunistiske manifest var blitt gitt ham i dette øyemed.

En skriftlig rapport går ut på at det i underhåndsagitasjonen blir sagt at de utstøtte ikke skal bry seg om at kommunistene offentlig må delta i fordømmelsen av dem.

En tilnærmelse er psykologisk lett forståelig. Kommunistene spekulerer overalt i misnøye med de bestående forhold og søker å øke den sosiale uro.

Ved en uklok politikk og ved en fanatisk forfølgelse også av dem som har sonet sin straff, er det i vårt land skapt en pariakaste på ca. 100,000 fortvilte mennesker. Enkelte av dem sier selv: «Vi har ikke annen utvei enn å slutte oss til kommunistene», og på sin side kan disse finne det hensiktsmessig i en framtidig revolusjonær situasjon å bruke den ungdom som har den hardeste militære utdanning og den største krigserfaring.

Det er åndelig slektskap mellom disse retninger (monopolparti, førerdyrkelse, statsabsolutisme). Derfor kunne kommunistene gå over til fascismen i Italia og til nazismen i Tyskland, nå går fascister og nazister over til kommunismen.

En lignende overgang ville ikke være overraskende i Norge. Noen sier: «Dommen stemplet oss som landssvikere og uverdige til militærtjeneste, derfor rører vi ikke en finger om Norge kommer i krig med Russland». Andre sier: «Vi har bare ett ønske: å forlate dette landet». Men de beste av dem sier: «Vi er villig til å kjempe for Norge, bare vi får lov».

Oslo, 4. juni 1948.

Johan Scharffenberg.